

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. R.,** zastoupeného Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 119, Písek, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích,** se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2011, čj. 845/11-1300, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2011, čj. 10 Af 32/2011 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutími ze dne 4. 8. 2010, čj. 24745/10/102970302330, čj. 24752/10/102970302330, čj. 24758/10/102970302330, čj. 24766/10/102970302330, čj. 24767/10/102970302330, čj. 24773/10/102970302330, čj. 24775/10/102970302330, čj. 24777/10/102970302330, čj. 24778/10/102970302330, čj. 24780/10/102970302330, čj. 24784/10/102970302330, čj. 24785/10/102970302330, Finanční úřad ve Vimperku doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2006 až prosinec 2006. Odvolání žalobce proti těmto platebním výměrům žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 1. 3. 2011, čj. 845/11-1300.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 21. 9. 2011, čj. 10 Af 32/2011 - 29, zamítl.

3. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, podle něhož správce daně nezákonně stanovil daň z přidané hodnoty podle pomůcek. Uvedl, že byť žalobci žádný právní předpis neukládá vést evidenci příkladmo uvedenou správcem daně ve výzvě k odstranění pochybností, daňová evidence ve smyslu § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, musí obsahovat údaje potřebné ke spolehlivému zjištění základu daně. Podle krajského soudu ovšem v evidenci předložené žalobcem chyběly podstatné údaje, proto byla nespolehlivým podkladem pro stanovení daně.

4. Žalobce měl v rámci daňového řízení příležitost uplatnit svá procesní práva vzhledem k tomu, že byl několikrát předvolán k ústním jednáním. Zmocněnec, který zastupoval žalobce, však během těchto jednání nebyl schopen zodpovědět konkrétně formulované dotazy správce daně, a neodstranil tak pochybnosti o správnosti a úplnosti předložené evidence.

5. Krajský soud také odmítl námitku žalobce, že neexistují žádné relevantní důkazy, jimiž by bylo možné prokázat úplnost a správnost údajů o uskutečněných zdanitelných plněních. Správce daně vyjmenoval možné důkazní prostředky ve výzvě. Kdyby žalobce řádně vedl daňovou evidenci v souladu s § 7b zákona o daních z příjmů, byl by schopen vyhovět výzvě správce daně. Daňová evidence žalobce ovšem neposkytovala reálný obraz o jeho obratech, tudíž neodpovídala zákonným požadavkům.

6. Co se týče obecně dostupných publikací o normách jako pomůckách pro stanovení daně, jejich použití bylo podle krajského soudu zákonné, zejména pokud žalobce žádné vlastní podklady (normy) nepředložil. Žalobce argumentoval těmito publikacemi během daňové kontroly prováděné v roce 2004 a jednalo se o podklady veřejně dostupné, proto nelze přisvědčit výtce, že se jednalo o nezákonně získaný důkazní prostředek. Nadto byly tyto publikace použity zejména ke zjištění množství vybouraného masa. Námitka žalobce o jejich neaktuálnosti nemohla obstát, protože tento faktor nemá vliv na množství vybouraného masa.

7. Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, podle něhož měl správce daně prokázat nesprávnost jednotlivých dokladů v evidenci. Správce daně zjistil pomocí výpočtů, že údaj o výši uskutečněných zdanitelných plnění uvedený žalobcem byl chybný a že jeho daňová evidence byla v rozporu s § 7b zákona o daních z příjmů. Žalobce byl následně seznámen s pochybnostmi správce daně ve výzvách k doplnění a prokázání tvrzení.

8. K námitce žalobce, že správce daně bez uvážení promítl výsledky kontroly daně z příjmů do dodatečných platebních výměrů daně z přidané hodnoty, krajský soud uvedl, že o kontrole daně z přidané hodnoty byl veden zvláštní spis a správce nepřevzal závěry z kontroly jiné daně do daného daňového řízení. Dodatečné platební výměry vycházely ze závěrů kontroly daně z přidané hodnoty.

9. Dále soud konstatoval, že daň z přidané hodnoty je spjata s doklady, ovšem za situace, kdy daňovou evidencí nebylo možno spolehlivě prokázat rozsah uskutečněných zdanitelných plnění a žalobce jiné doklady nenabídl, daň nemohla být stanovena

dokazováním. Správce daně tedy správně přistoupil k náhradnímu způsobu – stanovení daně podle pomůcek.

10. V neposlední řadě krajský soud uvedl, že rovnoměrné rozvržení doměřené daně na jednotlivá zdaňovací období roku 2006 bylo žádoucí právě s ohledem na nemožnost prokázat konkrétní výši zdanitelných plnění v jednotlivých zdaňovacích obdobích.

11. Závěrem krajský soud vyjmenoval pomůcky, na jejichž podkladě byla daň stanovena, a shledal tento postup dostatečně spolehlivým, jelikož vycházel z údajů uvedených žalobcem a následně upravených podle norem.

III.

12. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

13. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že daň byla stanovena oprávněně podle pomůcek. Nejprve se zabýval vztahem mezi daní z příjmů a daní z přidané hodnoty. Uvedl, že se jedná o zcela odlišné daně, přičemž z doměření daně z příjmů na základě daňové kontroly nelze automaticky usuzovat na doměření daně z přidané hodnoty. Nedostatky či chyby, které ovlivňují základ daně z příjmů, se nemohou promítnout v řízení o dani z přidané hodnoty.

14. Dále stěžovatel tvrdil, že daň z přidané hodnoty má dvě strany – výdajovou stránku, resp. daň na vstupu, a příjmovou stránku, resp. daň na výstupu. Podle stěžovatele správce daně neshledal ve vztahu k uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty žádná pochybení. Měl-li správce daně pochybnosti o souhrnu uskutečněných zdanitelných plnění ve vztahu k dani na výstupu, byl povinen vyvrátit výši vykázanou stěžovatelem. Pouhý odkaz na skutečnosti významné pro správné určení daně z příjmů nebyl dostačující. Pokud správce daně nebyl schopen prokázat existenci uskutečněného zdanitelného plnění, které stěžovatel nezahrnul do povinné záznamní evidence daně z přidané hodnoty, nebylo možné usuzovat na správnost či nesprávnost daně na výstupu. Jako důkaz v tomto ohledu správci daně nemohla sloužit daňová evidence, která je nástrojem pro stanovení daně z příjmů.

15. Stěžovatel nesouhlasil ani s výší doměřené daně. Uvedl, že správce daně nezohlednil veškeré relevantní faktory, které ovlivnily výši příjmů stěžovatele zejména s ohledem na skutečnost, že daň z přidané hodnoty byla dopočtena na základě výsledků kontroly daně z příjmů. Správce daně také nepřihlédl ke změnám poptávky (prodej určitého druhu zboží byl minimální nebo byl dokonce zakázán). Jako pomůcku pro stanovení daně využil neaktuální normy, proto nemohl dospět ke správné výši doměřené daně. Byť tyto normy předložil sám stěžovatel v počátcích svého podnikání, nelze usuzovat na jejich trvalou platnost. Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením, že tyto normy byly obsaženy v obecně dostupných knihách, jelikož ani správní orgány konkrétně neodkázaly na žádné takové publikace. Stěžovatel vytkl správci daně i použití podkladů získaných během nezákonné kontroly daně z příjmů za rok 2004.

16. Stěžovatel se neztotožnil ani s rovnoměrným rozdělením doměřené daně z přidané hodnoty. Zejména s ohledem na kolísání poptávky během roku bylo nepřijatelné stanovení doměřené daně na jednotlivá zdaňovací období stejnými částkami. Závěrem navrhl „vhodnější - zákonný“ způsob doměření daně, a to tak, že by doměřená daň v jednotlivých zdaňovacích obdobích kopírovala vykázanou daň, nebo by správce daně vyčíslil celou daň z přidané hodnoty v posledním zdaňovacím období, tj. prosinci 2006.

IV.

17. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správce daně byl oprávněn stanovit daň podle pomůcek, protože neměl k dispozici dostatek důkazních prostředků, kterými by bylo možno prokázat úplnost a správnost předložené evidence. Správce daně postupoval v souladu s § 31 odst. 5 a § 46 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“). Z obsahu správního spisu vyplynulo, že daň byla doměřena správně na základě podkladů zjištěných při daňové kontrole a správce daně zvolil pro stanovení daně vhodný postup.

18. K normám obsaženým ve veřejně dostupných publikacích žalovaný uvedl, že byly použity pro zjištění výtěžnosti masa při porážkách zvířat, na kterou nemají stěžovatelem namítané změny stravovacích návyků žádný vliv. Výhrada stěžovatele k jejich neaktuálnosti tedy není důvodná. Tyto normy stěžovatel sám používal a správci daně je předložil během kontroly daně z příjmů za zdaňovací období roku 2004.

19. Závěrem žalovaný podotkl, že rovnoměrné rozdělení doměřené daně na jednotlivá zdaňovací období je možné a nevede ke zkreslení výsledků daňové kontroly. Žalovaný si je vědom, že poptávka v oboru podnikání stěžovatele kolísá, ale tato skutečnost nemohla bez dalšího vést ke konstatování nepřiměřenosti či nespolehlivosti stanovení daně. K návrhu stěžovatele doměřit daň pouze za zdaňovací období prosinec 2006 žalovaný uvedl, že tento způsob by byl pro stěžovatele zřejmě nejpříznivější, ovšem nesprávný vzhledem k jeho celoročnímu podnikání.

V.

20. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

21. Kasační stížnost není důvodná.

22. Z obsahu podané kasační stížnosti vyplynuly následující námitky stěžovatele: a) správce daně měl povinnost prokázat pochybnosti o výši uskutečněných zdanitelných plnění, b) daň z přidané hodnoty byla správcem daně stanovena v rozporu se zákonem, tj. nebyly dány podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, c) daň nebyla náhradním způsobem stanovena dostatečně spolehlivě a ve správné výši, d) doměřená daň neměla být rovnoměrně rozdělena do jednotlivých zdaňovacích období.

23. Podle § 31 odst. 9 daňového řádu leží prvotní důkazní břemeno, tj. povinnost označit či navrhnout důkazy prokazující daňová tvrzení, na daňovém subjektu (k rozsahu a rozložení důkazního břemene srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 16. 4. 2007, čj. 8 Afs 165/2005 - 67; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pokud daňový subjekt neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze usuzovat, že tyto skutečnosti je povinen prokazovat za daňový subjekt správce daně (viz např. rozsudky Nejvyššího právního soudu ze dne 30. 7. 2010, čj. 8 Afs 14/2010 - 195, ze dne 14. 7. 2008, čj. 8 Afs 70/2007 - 102, či ze dne 12. 4. 2006, čj. 5 Afs 40/2005 - 72). Správce daně má povinnost prokazovat jen v případech uvedených v § 31 odst. 8 daňového řádu a jen tehdy, pokud daňový subjekt unese své prvotní důkazní břemeno.

24. V projednávané věci z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatel správci daně předložil pouze porážkovou knihu (jako evidenci poražených zvířat), týdenní záznamy teplot a časů ve výrobě tepelně opracovaných výrobků (jako evidenci těchto výrobků), tabulku spotřebovaných surovin na jednotlivé výrobky, normy ztrát z tepelného zpracování výrobků, evidenci denních tržeb jednotlivých prodejen, ceníky, inventury zásob a vystavené faktury. Správce daně správně označil tuto evidenci za nedostačující, protože z ní nebylo možné zjistit veškeré údaje potřebné ke zjištění skutečné výše uskutečněných zdanitelných plnění (množství a druh vybouraného masa, způsob jeho dalšího použití, objem výroby masných výrobků, atp.).

25. Pochybnosti, které správci daně z výše uvedeného vyplynuly, stěžovatel neodstranil ani na základě opakovaných výzev. Správce daně ve výzvách příkladmo uvedl, které doklady stěžovatel mohl za tímto účelem použít (evidenci jednotlivých druhů výroby, vstupních surovin a realizovaných výrobků, zásob surovin, atp.), stěžovatel však další důkazní prostředky nedoplnil.

26. Za této situace Nejvyšší správní soud uzavřel, že stěžovatel nesplnil zákonnou povinnost prokázat svá tvrzení a podstatná část jím předložené evidence byla zpochybněna. Stěžovatel tudíž neunesl prvotní důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daňového řádu. Nelze pak přisvědčit námitce, že bylo povinností správce daně prokazovat pochybnosti o výši uskutečněných zdanitelných plnění. Důkazní břemeno totiž na správce daně nepřešlo. Nelze mu proto vytknout, že pochybnost o výši uskutečněných zdanitelných plnění odůvodnil odkazem na nesoulad mezi výší zdanitelných příjmů uvedenou stěžovatelem a vypočtenou správcem daně. Takový odkaz je možno chápat jako „*konkrétní skutkový důvod zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání,* [...] *a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 110/2007 - 102, č. 1729/2008 Sb. NSS).

27. Stěžovatel dále namítl, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek.

28. Stanovení daně podle pomůcek je náhradním postupem, který nastupuje, pokud jsou shromážděné důkazní prostředky ve svém celku tak neúplné nebo nevěrohodné, že je nelze ke stanovení daně použít (srov. § 31 odst. 5 daňového řádu). Stanovení daně podle pomůcek představuje průlom do základní zásady daňového řízení vyjádřené v § 2 odst. 9 uvedeného zákona, která daňovému subjektu zaručuje právo spolupracovat se správcem

daně při správném stanovení daně (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004 - 54).

29. Z výše uvedeného vyplynulo, že podklady předložené stěžovatelem byly nedostatečné, neboť z nich nebylo možno spolehlivě zjistit údaje nezbytné pro zjištění skutečné výše uskutečněných zdanitelných plnění. Evidence stěžovatele byla natolik neúplná, že nepředstavovala spolehlivý podklad pro zjištění základu daně dokazováním. Z obsahu správního spisu zároveň nevyplynulo, že by zde existovaly jiné důkazy, ke kterým by měl správce daně povinnost přihlédnout před tím, než přistoupí ke stanovení daně podle pomůcek. Existenci takových důkazů stěžovatel ostatně ani netvrdil.

30. Soud proto uzavřel, že správci daně se v důsledku pasivity stěžovatele nepodařilo shromáždit potřebné množství důkazních prostředků, resp. získané podklady nebyly úplné a neprokazovaly tvrzení stěžovatele. Správce daně tak byl oprávněn přistoupit ke stanovení daně podle pomůcek ve smyslu § 31 odst. 5 daňového řádu (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 571/01, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2004, čj. 1 Afs 19/2004 - 67, či ze dne 28. 2. 2006, čj. 7 Afs 142/2004 - 55).

31. K názoru stěžovatele, že daň nebyla stanovena dostatečně spolehlivě a ve správné výši, se Nejvyšší správní soud také nepřiklonil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně využil veškerých dostupných podkladů - porážkovou knihu, týdenní záznamy teplot a časů ve výrobě tepelně opracovaných výrobků, tabulku spotřeby surovin, publikace „Spotřební normy pro masné výrobky“ a „Výtěžnostní normy pro jatka a bourárny“ Ing. Václava Šedivého, faktury za nakoupené zboží od externích dodavatelů, ceník stěžovatele, vydané faktury, inventurní soupisy zboží a daňová přiznání za předmětná zdaňovací období. Je nutno zdůraznit, že správce daně při stanovení daně nevycházel z evidence daně z příjmů tak, jak namítl stěžovatel. V souladu s § 46 odst. 3 daňového řádu správce daně zároveň přihlédl k okolnostem, z nichž pro stěžovatele vyplývaly výhody – zohlednil normu ztrát u chladnutí masa a procento tepelných ztrát při výrobě tepelně opracovaných masných výrobků.

32. Nelze přisvědčit výtce stěžovatele týkající se neaktuálnosti výtěžnostních norem z roku 2004. Tato pomůcka byla využita zejména ke zjištění množství vybouraného masa z poraženého dobytka, tj. výtěžnosti, která se v průběhu dvou let (od roku 2004) zřejmě nezměnila. I kdyby se však určitá odchylka v množství vybouraného masa mezi roky 2004 a 2006 teoreticky vyskytla, správce daně byl oprávněn využít normy z roku 2004, protože mu stěžovatel jiné normy nepředložil. K námitce stěžovatele, že správní orgány neuvedly, kde si lze tyto normy opatřit, či do nich nahlédnout, zdejší soud uvádí, že správce daně je identifikoval dostatečně (uvedl jejich název, jméno autora a název nakladatelství).

33. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že daň byla stanovena spolehlivě na základě všech dostupných a relevantních podkladů a byla doměřena ve správné výši. Námitka stěžovatele, že správce daně nepřihlédl ke všem faktorům ovlivňujícím výši příjmů, je nedůvodná. Potenciální odchylka od daně stanovené na základě dokazování je přirozeným a přípustným jevem a nemůže být považována za vadu v postupu správce daně. V této souvislosti je možno poukázat na rozsudek ze dne

13. 12. 2005, čj. 2 Afs 15/2005 - 90, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*požadavek dostatečné spolehlivosti však neznamená, že by daň měla být stanovena tak přesně, jak by to umožňovalo dokazování. Při použití pomůcek stanoví správce daně daň na základě těch podkladů, které má, a to i s vědomím, že výsledek nebude odpovídat skutečnosti tak úplně, jak by to umožňovalo stanovení daně dokazováním.*“

34. K námitce použití informací získaných během nezákonné kontroly daně z příjmů za zdaňovací období roku 2004 nemůže zdejší soud zaujmout stanovisko, protože stěžovatel neupřesnil, jaké důkazy či informace má konkrétně na mysli.

35. Rovnoměrné rozvržení doměřené daně na jednotlivá zdaňovací období roku 2006 také nelze vnímat jako pochybení správce daně. Je pravděpodobné, že kdyby byla daň stanovena dokazováním, daň z přidané hodnoty by ve zdaňovacích obdobích kolísala s ohledem na změnu poptávky. Vzhledem k tomu, že daň byla stanovena náhradním způsobem podle pomůcek, a správce daně tudíž nemohl využít důkazů k přesnému výpočtu daně v jednotlivých obdobích, byl tento postup v posuzované věci přípustný a možný.

36. Nad rámec stěžovatelem uplatněných námitek zdejší soud považuje za potřebné korigovat závěr krajského soudu, který stěžovateli vytkl, že jeho daňová evidence neodpovídala požadavkům uvedeným v § 7b odst. 1 zákona o daních z příjmů. Krajský soud uvedl, že kdyby stěžovatel řádně vedl svoji daňovou evidenci, byl by schopen prokázat údaje o uskutečněných zdanitelných plnění požadované správcem daně. Tato výtka byla v posuzované věci nepřípadná.

37. Jako podklad pro stanovení daně z přidané hodnoty slouží tzv. evidence pro daňové účely ve smyslu § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Tuto evidenci nelze zaměňovat s daňovou evidencí (§ 7b zákona o daních z příjmů), která je podkladem pro stanovení daně z příjmů. Jak bylo uvedeno výše, daňová evidence předložená stěžovatelem, resp. průběh kontroly daně z příjmů, vyvolala v projednávané věci pochybnosti správce daně, které měl stěžovatel dodatečně odstranit prokázáním svých tvrzení. Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by správce daně z daňové evidence vycházel při stanovení daně z přidané hodnoty. Tato evidence proto ani neměla být předmětem hodnocení krajského soudu.

38. Není pochyb o tom, že obsah obou výše zmiňovaných evidencí se může překrývat. Při výrazném zjednodušení problematiky daně z přidané hodnoty lze přitom konstatovat, že uskutečněná plnění svým způsobem představují „příjmy“ a přijatá plnění „výdaje“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2012, čj. 8 Afs 63/2011 - 74). Hmotněprávní úprava daně z příjmů a daně z přidané hodnoty je však odlišná a může být příčinou toho, že se některé příjmy uznatelné u daně z příjmů nemusí projevit u daně z přidané hodnoty. Podklady, na jejichž základě jsou daně stanoveny, tj. daňová evidence a evidence pro daňové účely, je tudíž nutno odlišovat. Nedostatky v rámci evidence jednoho druhu daně však mohou způsobit pochybnost správce daně, na základě níž bude správce daně vyžadovat po daňovém subjektu splnění zákonné povinnosti prokázat svá tvrzení i ve vztahu k druhému typu daně.

39. Postupy stanovení daně z příjmů a daně z přidané hodnoty mohou být propojeny i úžeji, jelikož při kontrole a stanovení výše jednoho druhu daně mohou být použity důkazy provedené při kontrole jiného druhu daně (§ 31 odst. 4 daňového řádu), pokud byly získány v souladu s právními předpisy a byla zachována práva daňového subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 1 Afs 100/2008 - 137, č. 2277/2011 Sb. NSS). V projednávaném případě byla většina důkazů, předložených stěžovatelem, a pomůcek, na jejichž podkladě byla daň stanovena, shodných, bezpochyby vzhledem k úzkému vztahu mezi daní z příjmů a daní z přidané hodnoty u podnikajících fyzických osob. Tato skutečnost je zcela přirozená a přípustná. Nežádoucí by však byl takový postup správce daně, kdy by daň z přidané hodnoty automaticky stanovil pouze na základě daňové evidence bez přihlédnutí k dalším potenciálním důkazům, resp. pomůckám relevantním pro daň z přidané hodnoty. K takovému postupu se však správce daně v projednávané věci neuchýlil.

40. Ta část rozsudku krajského soudu, v níž se zabývá daňovou evidencí (§ 7b zákona o daních z příjmů) jako nedostatečným podkladem pro stanovení základu daně z přidané hodnoty, je tudíž nezákonná. Toto pochybení krajského soudu však nezpůsobuje nezákonnost celého rozhodnutí ve věci, neboť i na základě zbývající argumentace krajský soud dospěl ke správnému závěru, že daň z přidané hodnoty byla stanovena podle pomůcek oprávněně a spolehlivě.

41. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

42. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. srpna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu